ESIMESE ASTME KOHTU OTSUS (teine koda)

30. mai 2006 *

Kohtuasjas T-198/03,

Bank Austria Creditanstalt AG, asukoht Viin (Austria), esindajad: advokaadid C. Zschocke ja J. Beninca,

hageja,

versus

Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: S. Rating, hiljem A. Bouquet, keda abistasid advokaadid D. Waelbroeck ja U. Zinsmeister, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

kostja,

mille ese on taotlus tühistada komisjoni ärakuulamise eest vastutava ametniku 5. mai 2003. aasta otsus avaldada komisjoni 11. juuni 2002. aasta otsuse mittekonfidentsiaalne versioon juhtumis COMP/36.571/D-1 — Austria pangad („Lombardi klubi"),

* Kohtumenetluse keel: saksa.

EUROOPA ÜHENDUSTE ESIMESE ASTME KOHUS (teine koda),

koosseisus: koja esimees J. Pirrung, kohtunikud N. J. Forwood ja S. S. Papasavvas,

kohtusekretär: ametnik K. Andová,

arvestades kirjalikus menetluses ja 29. novembril 2005 toimunud kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

Õiguslik raamistik

1 Nõukogu 6. veebruari 1962. aasta määruse nr 17 esimene määrus asutamislepingu artiklite [81] ja [82] rakendamise kohta (EÜT 1962, 13, lk 204; ELT eriväljaanne 08/01, lk 3) artikli 3 lõige 1 sätestab, et kui komisjon leiab, et tegemist on asutamislepingu artikli 81 või 82 rikkumisega, „võib ta otsusega nõuda vastavatelt ettevõtjatelt või ettevõtjate ühendustelt selliste rikkumiste lõpetamist".

2 Määruse nr 17 ametisaladust puudutav artikkel 20 sätestab, et nimetatud määruse mitmete sätete kohaldamise tulemusena saadud informatsiooni „kasutatakse ainult vastava nõude või uurimise jaoks" (lõige 1), et komisjon ning tema ametnikud ja teenistujad „ei või [...] avaldada käesoleva määruse kohaldamisel neile teatavaks saanud informatsiooni, mis oma laadilt on ametisaladus" (lõige 2), ning viimaks, et need kaks esimest sätet „ei takista avaldamast üldist informatsiooni ja ülevaateid, mis ei sisalda informatsiooni üksikute ettevõtjate või ettevõtjate ühenduste kohta" (lõige 3).

3 Määruse nr 17 artikli 21 kohaselt on komisjon kohustatud avaldama „artiklite 2, 3, 6, 7 ja 8 põhjal tehtud otsused" (lõige 1). Lõige 2 täpsustab, et kõnealusel avaldamisel „nimetatakse osapoolte nimed ja otsuse peamine sisu" ning et „selles arvestatakse ettevõtjate õigustatud huvi kaitsta oma ärisaladusi".

4 Komisjoni 23. mai 2001. aasta otsuse 200l/462/EÜ, ESTÜ ärakuulamise eest vastutavate ametnike pädevuse kohta teatavates konkurentsimenetlustes (EÜT L 162, lk 21) artiklis 9 on sätestatud:

„Kui kavatsetakse avalikustada teave, mis võib sisaldada ettevõtja ärisaladust, siis teatatakse sellest ettevõtjale kirjalikult ning põhjendatakse nimetatud kavatsust. Määratakse tähtaeg, mille jooksul asjaomane ettevõtja saab esitada kirjalikke märkusi.

Kui asjaomane ettevõtja esitab teabe avalikustamise suhtes vastuväited, kuid tõdetakse, et teave ei ole kaitstav ning seda on lubatud avalikustada, siis esitatakse see seisukoht põhjendatud otsuses, millest teatatakse asjaomasele ettevõtjale. Otsuses määratakse tähtaeg, mille möödudes teave avalikustatakse. See tähtaeg ei tohi olla lühem kui nädal teatamise kuupäevast arvates.

Esimest ja teist lõiget kohaldatakse *mutatis mutandis* teabe avalikustamise suhtes Euroopa Ühenduste Teatajas."

Vaidluse aluseks olevad asjaolud

5 Komisjon sedastas 11. juuni 2002. aasta otsusega juhtum COMP/36.571/D-1 — Austria pangad („Lombardi klubi") raames, et hageja osales 1. jaanuarist 1995 kuni 24. juunini 1998 kartellis koos mitmete teiste Austria pankadega (artikkel 1), ning otsustas seetõttu määrata hagejale (artikkel 3), nagu ka teistele menetlusega seotud asjaomastele pankadele trahvi (edaspidi „trahvide määramise otsus").

6 Komisjon edastas 12. augusti 2002. aasta kirjaga hagejale trahvide määramise otsuse mittekonfidentsiaalse versiooni projekti ning taotles hagejalt nõusolekut kõnealuse versiooni avaldamiseks.

7 3. septembril 2002 esitas hageja, nagu enamus teisi asjaomaseid pankasid, trahvide määramise otsuse peale tühistamishagi, mis on registreeritud Esimese Astme Kohtu

kantseleis numbriga T-260/02. Nimetatud hagiga ei vaidlusta hageja kõnealuses otsuses komisjoni tuvastatud asjaolusid, vaid üksnes talle määratud trahvi summat.

8 10. septembri 2002. aasta kirjaga taotles hageja vastusena 12. augusti 2002. aasta avaldamise nõusoleku taotlusele avaldada komisjonil trahvide määramise otsus, esitamata selle 7. jaos sisalduvaid asjaolusid ning asendades kõnealuse otsuse 8.–12. jao hageja pakutud tekstiga.

9 7. oktoobril 2002 korraldasid komisjoni asjaomased talitused koosoleku trahvide määramise otsuse kõikide adressaatide advokaatidega. Selle koosoleku käigus, lähtudes hageja 10. septembri 2002. aasta kirjas esitatud etteheidetest, ei jõutud siiski avaldatava versiooni osas kokkuleppele. Selle taotlusega seoses saatis komisjoni konkurentsi peadirektoraadi direktor 22. oktoobril 2002 hagejale kirja, milles ta kordas trahvide määramise otsuse avaldamise suhtes komisjoni seisukohta ning edastas hagejale selle otsuse läbivaadatud mittekonfidentsiaalse versiooni.

10 Hageja pöördus 6. novembril 2002 ärakuulamise eest vastutava ametniku poole, paludes viimasel rahuldada oma 10. septembri 2002. aasta taotlus.

11 Ärakuulamise eest vastutav ametnik leidis, et nimetatud taotlus ei ole põhjendatud, ning edastas 20. veebruari 2003. aasta kirjaga hagejale trahvide määramise otsuse uue mittekonfidentsiaalse versiooni.

12 28. veebruari 2003. aasta kirjaga viitas hageja, et ta jääb selle mittekonfidentsiaalse versiooni avaldamise osas oma vastulause juurde.

13 Esitades trahvide määramise otsuse uuesti läbivaadatud mittekonfidentsiaalse versiooni, otsustas ärakuulamise eest vastutav ametnik 5. mai 2003. aasta kirjaga lükata tagasi hageja vastulause nimetatud otsuse avaldamise osas (edaspidi „vaidlustatud otsus"). Vastavalt otsuse 2001/462 artikli 9 kolmandale lõikele kinnitas ärakuulamise eest vastutav ametnik, et trahvide määramise otsuse nimetatud versioon (edaspidi „vaidlusalune versioon") ei sisalda andmeid, mille käsitlemine on ühenduse õiguse kohaselt konfidentsiaalne.

Menetlus ja poolte nõuded

14 Esimese Astme Kohtu kantseleisse 6. juunil 2003 saabunud hagiavaldusega esitas hageja EÜ artikli 230 neljanda lõike alusel käesoleva hagi.

15 Samal päeval Esimese Astme Kohtu kantseleisse saabunud eraldi dokumendiga esitas hageja esiteks taotluse peatada vaidlustatud otsuse täitmine kuni põhikohtuasja lahendava kohtu otsuse kuulutamiseni ning teise võimalusena taotluse keelata komisjonil avaldada vaidlusalust versiooni enne seda kuupäeva. Nimetatud taotlus jäeti rahuldamata Esimese Astme Kohtu presidendi 7. novembri 2003. aasta määrusega kohtuasjas T-198/03 R: Bank Austria Creditanstalt *vs.* komisjon (ELT 2003, lk II-4879). Trahvide määramise otsus avaldati Euroopa Liidu Teatajas 24. veebruaril 2004 (ELT L 56, lk 1).

16 Komisjoni esitatud vastuvõetamatuse vastuväide, mis saabus Esimese Astme Kohtu kantseleisse 22. juulil 2003 eraldi dokumendina, liideti põhikohtuasjaga Esimese Astme Kohtu teise koja 30. märtsi 2004. aasta määruse alusel.

17 Hageja palub Esimese Astme Kohtul:

— tühistada vaidlustatud otsus;

— mõista kohtukulud välja komisjonilt.

18 Komisjon palub Esimese Astme Kohtul:

— jätta hagi rahuldamata;

— mõista kohtukulud välja hagejalt.

Õiguslik käsitlus

19 Hageja esitab oma hagi toetuseks kuus väidet, mis puudutavad vastavalt määruse nr 17 artikli 21 lõike 1 rikkumist; nimetatud määruse artikli 21 lõike 2 rikkumist; trahvide määramise otsuse 1994. aastat puudutavate osade avaldamise ebaseaduslikkust; Euroopa Parlamendi ja nõukogu 18. detsembri 2000. aasta määruse (EÜ) nr 45/2001 üksikisikute kaitse kohta isikuandmete töötlemisel ühenduse institutsioonides ja asutustes ning selliste andmete vaba liikumise kohta (EÜT 2001, L 8, lk 1; ELT eriväljaanne 13/26, lk 102) rikkumist; trahvide määramise otsuse Internetis saksa keeles esialgse avaldamise tõttu võrdse kohtlemise põhimõtte ning nõukogu 15. aprilli 1958. aasta määruse nr 1, millega määratakse kindlaks Euroopa Majandusühenduses kasutatavad keeled (EÜT 1958, 17, lk 385; ELT eriväljaanne 01/01, lk 3), rikkumist, ja lõpuks põhjendamiskohustuse rikkumist.

20 Ühelt poolt leiab komisjon, et hagi on vastuvõetamatu. Komisjon väidab esiteks, et vaidlustatud otsuse peale ei saa hagi esitada, kuna otsus ei tekita hagejale kohustuslikke õiguslikke tagajärgi, mõjutades tema huve ja muutes tema õiguslikku seisundit, ning teiseks, et hagejal puudub menetluse algatamise huvi. Kolmandaks sedastab komisjon hagi tervikuna vastuvõetamatuse osas, et hageja esitatud väited oma hagi toetuseks on kõik vastuvõetamatud. Teiselt poolt on komisjon seisukohal, et hageja esitatud väited on igal juhul põhjendamatud.

21 Nendel asjaoludel tuleb uurida esiteks komisjoni tõstatatud kahte esimest asja läbivaatamist takistavat asjaolu ning teiseks hageja esitatud väidete vastuvõetavust ning põhjendatust.

Asja läbivaatamist takistavad asjaolud, millele komisjon tugines

Vaidlustatava akti olemasolu

— Poolte argumendid

22 Komisjon järeldab otsuse 2001/462 artiklist 9 (esitatud eespool punktis 4), et ärakuulamise eest vastutava ametniku otsust saab käsitleda meetmena, mis tekitab hagejale kohustuslikke õiguslikke tagajärgi, mis puudutavad hageja huve, tuues kaasa selge muutuse tema õiguslikus seisundis üksnes ulatuses, kus nimetatud otsusega lubatakse avalikustada „ärisaladust sisaldav teave" või sarnast kaitset omavad muud andmed.

23 Komisjon leiab, et akti mittekonfidentsiaalse versiooni avaldamise ulatust puudutav otsus sõltub seevastu komisjoni kaalutlusõigusest ning seda ei saa mõjutada otsuse adressaatide õiguslik seisund.

24 Komisjon väidab, et hageja ei ole nimetanud ärakuulamise eest vastutavale ametnikule saadetud taotluses ega hagis mingit ärisaladust sisaldavat teavet ega sarnast kaitset omavaid muid andmeid, mida sisaldanuks vaidlusalune versioon. Komisjon kinnitab, et ärakuulamise eest vastutav ametnik ei ole vaidlustatud otsust tehes üldse eitanud tema valduses olevate andmete konfidentsiaalsust ning et järelikult ei saa nimetatud akt olla ebasoodne.

25 Hageja on seisukohal, et vaidlustatud otsusel on tema enda suhtes siduvad õiguslikud tagajärjed. Hageja leiab, et vaidlustatud otsuse ulatus ületab vaidlusaluses versioonis ärisaladust sisalduva teabe puudumise sedastamist. Hageja selgitab, et otsuse 2001/462 artikli 9 esimeses ja teises lõigus sätestatud menetlus tagab ärisaladust sisaldava teabe kaitse ning et nimetatud otsuse artikli 9 kolmas lõik reguleerib Euroopa Ühenduste Teatajas avaldamisele kuuluva teabe avalikustamist, sõltumata ärisaladust sisaldava teabe olemasolu küsimusest.

— Esimese Astme Kohtu hinnang

26 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt saab EÜ artikli 230 tähenduses esitada tühistamishagi selliste aktide ja otsuste suhtes, mis tekitavad hagejale kohustuslikke õiguslikke tagajärgi, mis puudutavad hageja huve, tuues kaasa selge muudatuse tema õiguslikus seisundis (Euroopa Kohtu 11. novembri 1981. aasta otsus kohtuasjas 60/81: IBM *vs.* komisjon, EKL 1981, lk 2639, punkt 9; Esimese Astme Kohtu 18. detsembri 1992. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-10/92-T-12/92 ja T-15/92: Cimenteries CBR jt *vs.* komisjon, EKL 1992, lk II-2667, punkt 28; Esimese Astme Kohtu 9. juuli 2003. aasta määrused kohtuasjas T-219/01: Commerzbank *vs.* komisjon, EKL 2003, lk II-2843, punkt 53 ning eespool punktis 15 viidatud kohtuasjas Bank Austria Creditanstalt *vs.* komisjon, punkt 31).

27 Selles suhtes ei saa nõustuda komisjoni väitega, et otsuse 2001/462 artikli 9 kolmanda lõigu raames tehtud otsus ei tekita kohustuslikke õiguslikke tagajärgi, kuna selles ei võeta seisukohta ärisaladust sisaldava teabe või sarnast kaitset omavate muude andmete olemasolu kohta.

28 Otsuse 2001/462 artikliga 9 rakendatakse menetluslikus plaanis ühenduse õigusega sätestatud kaitset andmetele, millest komisjon oli teadlik konkurentsieeskirjade rakendamise menetluse raames. Selles suhtes täpsustab määruse nr 17 artikli 20 lõige 2, et selline kaitse on informatsioonil, mis on teatavaks saanud määruse nr 17 rakendamisel ning mis oma laadilt on ametisaladus.

29 Ametisaladuse pidamise kohustuse alla kuuluva informatsiooni valdkond hõlmab siiski ka ettevõtjate ärisaladust sisaldavat teavet (kohtujurist Lenzi ettepanek Euroopa Kohtu 24. juuni 1986. aasta otsuses kohtuasjas 53/85: AKZO Chemie *vs.* komisjon, EKL 1986, lk 1965, 1977). Siinkohal tuleb eristada ühest küljest kaitset, mis on vajalik anda ametisaladuse pidamise kohustuse alla kuuluvale informatsioonile seoses isikute, ettevõtjate või ettevõtjate ühenduste õigusega olla ära kuulatud konkurentsieeskirjade rakendamise menetluse raames, ning teisest küljest kaitset, mis on vajalik anda sellisele informatsioonile seoses avalikkusega üldiselt. Tegelikult leevendatakse institutsioonide ametnike ja teenistujate EÜ artiklis 287 sätestatud ning ettevõtjate suhtes määruse nr 17 artikli 20 lõike 2 alusel kohaldatavate konkurentsieeskirjade valdkonnas rakendatavat kohustust mitte avalikustada nende valduses olevat ametisaladust nende isikute suhtes, kellele omistab kõnealuse määruse artikli 19 lõige 2 õiguse olla ära kuulatud. Komisjonil on lubatud edastada nendele isikutele ametisaladuse pidamise kohustuse alla kuuluvat konkreetset informatsiooni, tingimusel et need andmed oleksid vajalikud uurimise kohasel läbiviimisel. Siiski ei kehti see õigus ärisaladust sisaldava teabe puhul, millele on tagatud eriline kaitse (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsus AKZO Chemie *vs.* komisjon, punktid 26–28). Seevastu ametisaladuse pidamise kohustuse alla kuuluvat konkreetset informatsiooni ei või avalikustada avalikkusele üldiselt, sõltumata sellest, kas tegemist on ärisaladust sisaldava teabe või muu konfidentsiaalse informatsiooniga.

30 Vajadust selliseks ebavõrdseks kohtlemiseks tõsteti esile Esimese Astme Kohtu 18. septembri 1996. aasta otsusega kohtuasjas T-353/94: Postbank *vs.* komisjon (EKL 1996, lk II-921, punkt 87), mis täpsustab ärisaladuse mõiste osas, et tegemist on informatsiooniga, mille mitte üksnes avalikustamine avalikkusele, vaid ka pelk üleandmine isikule, kes ei olnud seda informatsiooni esitanud, võib tõsiselt kahjustada õigustatud isiku huve.

31 Otsuse 2001/462 artikli 9 kaks esimest lõiku ärisaladust sisaldava teabe kaitse kohta viitavad täpsemalt teabe avalikustamisele isikutele, ettevõtjatele või ettevõtjate liitudele, et teostada nende õigust olla konkurentsieeskirjade rakendamise menetluse

raames ära kuulatud. Seevastu, mis puudutab Euroopa Ühenduste Teatajas informatsiooni avaldamise teel selle avalikustamist avalikkusele üldiselt, kohalduvad need sätted üksnes *mutatis mutandis* vastavalt otsuse 2001/462 artikli 9 kolmandale lõigule. See tähendab eelkõige, et kui ärakuulamise eest vastutav ametnik teeb otsuse selle sätte alusel, on ta kohustatud jälgima ametisaladuse järgimist informatsiooni puhul, mis ei vaja nii erilist kaitset kui ärisaladust sisaldav teave, eriti aga sellise informatsiooni puhul, mida võib avalikustada nendele kolmandatele isikutele, kellel on õigus olla ära kuulatud omas asjas, kuid mida konfidentsiaalsuse tõttu ei saa avalikkusele avalikustada.

32 Peale selle tuleneb otsuse 2001/462 9. põhjendusest, et „[f]üüsilisi isikud käsitleva teabe avalikustamise korral tuleks erilist tähelepanu pöörata [...] määrusele [...] nr 45/2001".

33 Ärakuulamise eest vastutav ametnik on seega samuti kohustatud jälgima kõnealuse määruse sätete järgimist, kui ta teeb otsuse informatsiooni avalikustamise lubamiseks otsuse 2001/462 artikli 9 alusel.

34 Sellest nähtub, et kui ärakuulamise eest vastutav ametnik teeb vastavalt otsuse 2001/462 artiklile 9 otsuse, ei tohi ta piirduda uurimisega, kas määruse nr 17 alusel tehtud ning avaldamiseks mõeldud otsuse versioonis on ärisaladust sisaldavat teavet või sarnast kaitset omavaid muid andmeid. Ta peab samuti kontrollima, kas see versioon sisaldab muud informatsiooni, mida ei saa avalikustada avalikkusele kas informatsiooni eriliselt kaitsvate ühenduse õigusnormide tõttu või seetõttu, et kõnealune informatsioon kuulub selle hulka, mis oma laadilt on ametisaladus. Seega tekitab ärakuulamise eest vastutava ametniku otsus õiguslikke

tagajärgi niivõrd, kuivõrd otsusega lahendatakse küsimus, kas avaldatav tekst sisaldab sellist informatsiooni.

35 Otsuse 2001/462 artikli 9 kolmanda lõigu kõnealune tõlgendamine on kooskõlas määruse nr 17 artikli 21 lõikega 2, mille kohaselt „[a]valdamisel [...] arvestatakse ettevõtjate õigustatud huvi kaitsta oma ärisaladusi". Tegelikult ei saa seda sätet, mis rõhutab ärisaladust sisaldava teabe hoidmiseks vajalikku erilist kaitset, tõlgendada nii, et kõnealune säte piirab ühenduse muude õigusnormidega nagu EÜ artikliga 287, määruse nr 17 artikli 20 lõikega 2 ning määrusega nr 45/2001 antavat kaitset muule ametisaladuseks olevale informatsioonile.

36 Eespool toodust tuleneb, et vaidlustatud otsus tekitab hagejale kohustuslikke õiguslikke tagajärgi, kuna otsusega tuvastatakse, et vaidlusalune versioon ei sisalda avalikkusele avaldamise vastu kaitstud informatsiooni. Järelikult tuleb komisjoni esitatud asja läbivaatamist takistavad asjaolud vaidlustatava akti puudumise kohta tagasi lükata.

Hageja huvi algatada menetlus

— Poolte argumendid

37 Komisjon on seisukohal, et hagejal puudub huvi vaidlustatud otsuse tühistamiseks.

38 Esiteks tugineb komisjon kaalutlustele, mille tõttu ta leiab, et ärakuulamise eest vastutava ametniku otsus ei ole vaidlustatav akt.

39 Teiseks selgitab komisjon, et trahvide määramise otsus ei sisalda informatsiooni, mis ei ole avalikkusele teada, kuna 10. septembri 1999. aasta vastuväiteteatise ning samas juhtumis esitatud 21. novembri 2000. aasta täiendava vastuväiteteatise mittekonfidentsiaalsed versioonid avalikustas kolmas isik. Komisjon rõhutab, et vastupidiselt teistele trahvide määramise otsuse adressaatidele ei ole hageja esitatud Esimese Astme Kohtule ühtegi hagi nimetatud versioonide neile kolmandale isikule edastamise peale.

40 Kolmandaks on komisjon seisukohal, et hageja on kaotanud igasuguse huvi vaidlustatud otsuse tühistamiseks, sest vaidlusalune versioon avaldati Euroopa Ühenduste Teatajas. Komisjon kinnitab, et vaidlustatud otsuse täitmise peatamise taotluse toetuseks hageja esitatud argumentide kohaselt oli käesoleva hagi eesmärk lükata trahvide määramise otsuse avaldamist edasi nii kaua kui võimalik ajal, mil hageja peadirektorit ähvardasid karistusõiguslikud tagajärjed hageja osalemise eest „Lombardi klubi" nimelises kartellis. Vahepeal lõpetati kõnealuses kartellis osalejate juhtkonna liikmete suhtes toimunud kriminaalmenetlused, mistõttu kaotas hageja komisjoni arvamusel igasuguse vajaduse vaielda vastu vaidlusaluse versiooni avaldamisele.

41 Hageja vaidleb nendele argumentidele vastu, väites esiteks, et vaidlustatud otsusega rikutakse mitmeti sätteid isiklike huvide kaitsmise kohta. Hageja leiab eelkõige, et vaidlusalune versioon põhineb informatsioonil, mille komisjon sai määrust nr 17 kohaldades ning mis on ametisaladus sama määruse artikli 20 ning EÜ artikli 287 alusel.

— Esimese Astme Kohtu hinnang

42 Hageja viidatud ametisaladust puudutavate sätete eesmärk on eelkõige kaitsta isikuid, keda puudutab konkurentsieeskirjade kohaldamise menetlus määruse nr 17 raames, võimaliku kahju eest, mis võib tekkida selle menetluse raames komisjoni saadud informatsiooni avalikustamise tõttu. Järelikult ei saa eitada, et hagejal on põhimõtteliselt menetluse algatamise huvi vaidlustatud otsuse suhtes.

43 Edasi tuleb märkida, et eespool punktis 39 viidatud vastuväiteteatiste avaldamine kolmanda isiku poolt ei mõjuta hageja huvi algatada menetlus. Isegi kui eeldada, et nendes dokumentides sisalduv informatsioon on samane sellega, mis asub trahvide määramise otsuse vaidlustatud osades, on viimase ulatus siiski täiesti erinev vastuväiteteatise omast. Vastuväiteteatise eesmärk on anda huvitatud pooltele võimalus teha teatavaks oma seisukohad asjaolude kohta, mida komisjon võtab esialgselt nende suhtes arvesse. Trahvide määramise otsus sisaldab seevastu selliste asjaolude kirjeldust, mida komisjon käsitleb kui tuvastatut. Seega ei saa vastuväiteteatise ning selle lisa avaldamine, ükskõik kui kahju tekitav see huvitatud pooltele ka ei oleks, jätta trahvide määramise otsuse adressaate ilma huvist väita, et nimetatud otsuse avaldatud versioon sisaldab avalikkusele avalikustamise eest kaitstavat informatsiooni.

44 Hagi esitamisele järgnenud trahvide määramise otsuse avaldamise osas tuleb märkida, et eitada ei saa otsuse adressaadi huvi vaidlustada seda otsust põhjusel, et viimane on juba täidetud, võttes arvesse, et nimetatud otsuse tühistamisel kui sellisel võivad olla õiguslikud tagajärjed, eelkõige kohustada komisjoni võtma Esimese Astme Kohtu otsuse täitmiseks vajalikud meetmed ning vältida komisjoni poolt sellise praktika kordamist (eespool punktis 29 viidatud Euroopa Kohtu otsus AKZO Chemie *vs.* komisjon, punkt 21, ning 26. aprilli 1988. aasta otsus kohtuasjas 207/86:

Apesco *vs.* komisjon, EKL 1988, lk 2151, punkt 16; Esimese Astme Kohtu 9. novembri 1994. aasta otsus kohtuasjas T-46/92: Scottish Football *vs.* komisjon, EKL 1994, lk II-1039, punkt 14, ning Esimese Astme Kohtu 1. veebruari 1999. aasta määrus kohtuasjas T-256/97: BEUC *vs.* komisjon, EKL 1999, lk II-169, punkt 18).

45 Lõpuks ei kinnita toimikus asuvad tõendid komisjoni väidet, et kõnealust tühistamishagi esitades oli hageja ainsaks eesmärgiks lükata trahvide määramise otsuse avaldamist edasi, et vältida olukorda, et selles otsuses sisalduvat informatsiooni saaks kasutada hageja peadirektorit puudutavate kriminaalmenetluste raames, ja et ta kaotas igasuguse huvi algatada menetlus pärast Austria kohtuorganite poolt nimetatud menetluste lõpetamist. Selles osas tuleneb eelkõige eespool punktis 15 viidatud määrusest kohtuasjas Bank Austria Creditanstalt *vs.* komisjon (punktid 44–47), et viide nimetatud kriminaalmenetlustele kujutab vaid ühte hageja välja toodud asjaoludest, millega ta soovis tõendada, et vaidlustatud otsuse täitmise peatamise kiireloomulisust puudutav tingimus oli täidetud. Esiteks väidab hageja ajutiste meetmete kohaldamise taotluses, et vaidlustatud otsus tekitab talle kahju ka muul viisil. Teiseks ei tähenda vaidlustatud otsuse tühistamise huvi kadumist asjaolu, et enam ei eksisteeri olukorda, mis sundis hagejat taotlema vaidlustatud otsuse täitmise peatamist.

46 Järelikult tuleb komisjoni poolt esitatud asja läbivaatamist takistavad asjaolud menetluse algatamise huvi puudumise kohta tagasi lükata.

Hageja esitatud väited

47 Esmalt tuleb uurida hageja kahte esimest väidet, mis puudutavad määruse nr 17 artikli 21 lõigete 1 ja 2 rikkumist; seejärel kolmandat ja kuuendat väidet, mis käsitlevad 1994. aastat puudutavate asjaolude kirjelduse avaldamise ebaseaduslik-

kust; siis neljandat väidet, mis puudutab määruse nr 45/2001 rikkumist ning lõpuks viiendat väidet, mis puudutab trahvide määramise otsuse Internetis saksa keeles esialgse avaldamise ebaseaduslikkust.

Esimene väide, mis puudutab määruse nr 17 artikli 21 lõike 1 rikkumist

— Poolte argumendid

48 Hageja väidab, et trahvide määramise otsus ei kuulu nende otsuste hulka, mille avaldamine on kohustuslik määruse nr 17 artikli 21 lõike 1 kohaselt. Hageja kinnitab, et selle sätte kohaselt võib avaldada üksnes otsuseid, mis on tehtud nimetatud määruse artikleid 2, 3, 6, 7 ja 8 kohaldades, ning et ametisaladuse kaitset puudutav määruse nr 17 artikkel 20 keelab kõikide nimetatud määruse alusel tehtud muude otsuste avaldamise. Hageja leiab, et määruse nr 17 sätted, mis käsitlevad ärisaladuste kaitsmist komisjoni poolt (määruse nr 17 artikli 20 lõige 2), kujutavad endast reeglit ja otsuste avaldamisega seotud sätted (määruse nr 17 artikkel 21) erandit.

49 Hageja rõhutab, et määruse nr 17 artikkel 3 puudutab otsuseid, millega komisjon nõuab vastavatelt ettevõtjatelt selliste rikkumiste lõpetamist. Hageja väidab, et trahvide määramise otsust ei saa samastada selliste otsustega, kuna rikkumine lõpetati tükk aega enne otsuse vastuvõtmist. Trahvide määramise otsuse resolutiivosa artiklis 2 asuv ettekirjutus lõpetada rikkumine on hageja arvates sisutu või isegi olematu. Viimane järeldab sellest, et trahvide määramise otsuse avaldamine on määruse nr 17 artikli 20 kohaselt tervikuna keelatud.

50 Komisjon vaidlustab käesoleva väite vastuvõetavuse, leides esiteks, et trahvide määramise otsuse avaldamine ei tulene vaidlustatud otsusest, vaid määruse nr 17 artikli 21 lõikest 1. Teiseks märgib komisjon, et hageja ei saa käesolevas hagis ka väita, et trahvide määramise otsuse artiklis 2 sisalduv ettekirjutus lõpetada rikkumine on ebaseaduslik, kuna nimetatud etteheide, mis ei viita vaidlustatud otsusele, vaid trahvide määramise otsusele, esitati hilinemisega. Kolmandaks kinnitab komisjon, et käesoleva väite esitus hagis ei vasta Esimese Astme Kohtu kodukorra artikli 44 lõike 1 punkti c nõuetele.

51 Komisjon leiab, et igal juhul ei ole hageja esitus õiguslikult põhjendatud, kuna esiteks kinnitab hageja, et rikkumise lõpetamiseks mõeldud ettekirjutus on trahvide määramise otsuse avaldamise *sine qua non* tingimus, vaidlustamata, et trahvide määramise otsus sisaldaks sellist ettekirjutust, ning teiseks kinnitab hageja, et määruse nr 17 artikkel 21 sätestab erandi ametisaladuse kaitse põhimõttest, väitmata, et ametisaladuse kaitset oleks rikutud.

— Esimese Astme Kohtu hinnang

52 Väite vastuvõetavuse osas tuleneb esiteks eespool punktides 27–36 asuvast arutluskäigust, et põhjendatud ei ole komisjoni argumendid, mille kohaselt ei tulene vaidlusaluse versiooni avaldamine vaidlustatud otsusest ning et hagejal puudub igasugune huvi vaidlustada selle versiooni sisu. Nende argumentide esitamisega ei arvesta komisjon tegelikult hageja arutluskäiku, millega väidab hageja täpsemalt, et vaidlusalune versioon sisaldab määruse nr 17 artikli 20 lõike 2 kohast

ametisaladuseks olevat informatsiooni, mida ei tohi avaldada. Kõnealuste lõikude avaldamine, mille avalikustamise vastu oli hageja põhjusel, et need sisaldavad ametisaladuse pidamise kohustuse alla kuuluvat informatsiooni, tuleneb vaidlustatud otsuse vastuvõtmisest.

53 Teiseks, kinnitades, et rikkumise lõpetamise ettekirjutust sisaldav otsus — kuigi rikkumine on juba lõppenud — ei kuulu nende hulka, mille avaldamine on määruse nr 17 artikli 21 alusel kohustuslik, ei vaidlusta hageja üksnes trahvide määramise otsuse artiklis 2 asuva ettekirjutuse õiguspärasust, vaid ka määruse nr 17 artikli 21 tõlgendust, millele tugineb vaidlustatud otsus. Selles tähenduses ei saa tema etteheidet tagasi lükata sellel alusel, et see on hilinemisega esitatud. Pealegi ei ole menetluse otstarbekuse põhjusel soovitav allutada käesoleva väite vastuvõetavus eeltingimusele, et trahvide määramise otsuse adressaat, kes soovib vaidlustada nimetatud otsuse avaldamist, peaks esitama hagi otsuses sisalduva ettekirjutuse peale.

54 Kolmandaks on esimese väite esitus hagis piisavalt selge ning seostatud, kuna võimaldas komisjonil enese kaitsmiseks ette valmistada põhjaliku argumentatsiooni ning kuna Esimese Astme Kohus leiab, et tema pädevuses on nende väidete kohta otsuse tegemine. Järelikult vastab selle väite esitus kodukorra artikli 44 lõike 1 punkti c nõuetele.

55 Hageja esitatud esimene väide on seega vastuvõetav.

56 Mis puudutab selle väite põhjendatust, siis ei saa siiski nõustuda hageja eelistatud määruse nr 17 artikli 21 lõike 1 tõlgendusega, et määrus peab silmas üksnes rikkumise lõpetamise ettekirjutust sisaldavate otsuste avaldamist. Nagu nähtub määruse nr 17 põhjendustest ning EÜ artikli 83 lõike 2 punktist a, on tegelikult määruse nr 17 eesmärk tagada konkurentsieeskirjadest kinnipidamine ettevõtjate poolt ning anda selleks komisjonile pädevus kohustada ettevõtjaid lõpetama tuvastatud rikkumine ning rikkumise korral määrata trahve ja karistusmakseid. Sel eesmärgil otsuste vastuvõtmise pädevus eeldab tingimata pädevust tuvastada asjaomane rikkumine (Euroopa Kohtu 2. märtsi 1983. aasta otsus kohtuasjas 7/82: GVL *vs.* komisjon, EKL 1983, lk 483, punkt 23). Komisjon võib seega määruse nr 17 artikli 3 alusel teha otsuse, piirdudes juba lõppenud rikkumise tuvastamisega, eeldusel, et tal on selleks õigustatud huvi (eespool viidatud kohtuotsus GVL *vs.* komisjon, punktid 24–28). Samamoodi võib ta väljakujunenud kohtupraktika kohaselt määrata trahve juba lõppenud rikkumise eest (Euroopa Kohtu 15. juuli 1970. aasta otsus kohtuasjas 41/69: ACF Chemiefarma *vs.* komisjon, EKL 1970, lk 661, punkt 175 ning Esimese Astme Kohtu 6. oktoobri 2005. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-22/02 ja T-23/02: Sumitomo Chemical ja Sumika Fine Chemicals *vs.* komisjon, EKL 2005, lk II-4065, punktid 37, 38 ja 131). Määruse nr 17 artikli 15 lõike 2 alusel tehtud trahvide määramise otsus eeldab tingimata rikkumise tuvastamist sama määruse artikli 3 kohaselt (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsus GVL *vs.* komisjon, punkt 23, ning eespool viidatud kohtuotsus Sumitomo Chemical ja Sumika Fine Chemicals *vs.* komisjon, punkt 36).

57 Tuleb lisada, et EÜ artikli 81 lõikes 1 ja artiklis 82 komisjonile pandud järelevalveülesanne hõlmab nii kohustust uurida ja karistada üksikuid rikkumisi kui ka kohustust järgida üldist poliitikat konkurentsiõiguses asutamislepingus kehtestatud normide kohaldamiseks ning juhendada selles suunas ka ettevõtjate käitumist (Euroopa Kohtu 28. juuni 2005. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ja C-213/02 P: Dansk Rørindustri jt *vs.* komisjon, EKL 2005, lk I-5425, punkt 170). Selle ülesande täitmiseks on hädavajalik, et ettevõtjaid informeeritaks rikkumisi tuvastavate ning trahve määravate otsuste avaldamisega sellisest käitumisest, mis põhjustab komisjonipoolse karistava sekkumise.

58 Sellest tuleneb, et komisjoni kohustus avaldada kooskõlas määruse nr 17 artikli 21 lõikega 1 otsused, mida ta teeb nimetatud määruse artikli 3 rakendamisel, kehtib kõigi rikkumist tuvastavate või trahvi määramise otsuste suhtes, ilma et oleks vajalik teada, kas need otsused sisaldavad samuti rikkumise lõpetamise ettekirjutust või kas selline ettekirjutus on käesoleva asja tehiolusid arvestades õigustatud.

59 Eespool toodust tuleneb, et esimene väide ei ole põhjendatud.

Teine väide, mis puudutab määruse nr 17 artikli 21 lõike 2 rikkumist

— Poolte argumendid

60 Hageja viitab haldustegevuse seaduslikkuse põhimõttele, millest hageja arvates tuleneb, et komisjon saab teha üksikotsuseid ainult tema tegevuse õiguslikuks aluseks oleva õigusnormi alusel ja sellega kooskõlas. Hageja kinnitab, et määruse nr 17 artikli 21 kohaselt, mis on õiguslik alus, mis õigustab konkurentsieeskirjade kohaldamise otsuste avaldamist, võib avaldada üksnes „otsuse peamist sisu". Hageja järeldab määruse nr 17 artikli 20, mis kujutab endast reeglit, ning sama määruse artikli 21, mis on erand (vt eespool punkt 48), vahelisest suhtest, et ametisaladuse kaitse hõlmab trahvide määramise otsust tervikuna ning et viimast ei tohi avaldada. Seega on hageja seisukohal, et määruse nr 17 artikliga 21 ei saa õigustada trahvide määramise otsuse tervikteksti avaldamist.

61 Hageja märgib selles osas, et käesolevas asjas erineb vaidlusalune versioon originaalist üksnes asjaomase panga töötajate nimede väljajätmise poolest ning et see ei kujuta trahvide määramise otsuse „peamise sisu" kordamist. Hageja märgib lisaks, et suur osa vaidlusaluses otsuses asuvast informatsioonist sai komisjonile kättesaadavaks hageja vabatahtliku koostöö tõttu.

62 Hageja heidab komisjonile ette, et viimane lükkas ilma seda põhjendamata tagasi hageja ettepaneku avaldada trahvide määramise otsuse „peamine sisu" ning et sellega samastas komisjon juriidiliselt ebaõigesti terve otsuse selle peamise sisuga.

63 Hageja vaidleb vastu põhjendusele, et vaidlusaluse versiooni avaldamine oli vajalik, et kirjeldada esmalt kartelli laadi, ulatust, tähtsust ja institutsionaliseeritust, seejärel selgitada kartelli raskust ning kestust ja huvitatud poolte võimalikku tahtlust ja lõpuks kartelli väidetavat võimet kahjustada ühendusesisest kaubandust. Hageja vaidleb vastu sellele, nagu oleks komisjonil olnud õigus nimetatud eesmärke järgida, avaldades ebaseaduslikult trahvide määramise otsuse, kuigi määruse nr 17 artikkel 21 sätestab sõnaselgelt vaid viidatud otsuse peamise sisu avaldamise. Teise võimalusena leiab hageja, et nimetatud eesmärkideni oleks samuti jõutud kõnealuse otsuse „peamist sisu" esitades.

64 Hageja leiab, et määruse nr 17 artiklid 20 ja 21 jätavad komisjoni ilma igasugusest kaalutlusõigusest otsuse tervikteksti avaldamise või selle peamise sisu kordamise valikul. Hageja nõustub, et komisjonil võib olla hindamisvabadus otsuse „peamise sisu" määratlemisel, kuid hageja rõhutab, et käesolevas asjas ei tehtud selles küsimuses mitte ühtegi otsust.

65 Lõpuks kinnitab hageja, et kostja võimalik otsustuspraktika, mis seisneb trahvide määramise otsuste tervikuna avaldamises, on ebaseaduslik ning sellega ei saa õigustada vaidlustatud otsust.

66 Komisjon on seisukohal, et käesolev väide on vastuvõetamatu. Sisu osas väidab komisjon, et ebaõige on väide, mille kohaselt keelab määruse nr 17 artikli 21 lõige 2 otsuste mittekonfidentsiaalsete ja täielike versioonide avaldamise ning mis tugineb üksnes vastupidisele põhjendamata järeldusele, mille kohaselt on ebaseaduslik igasugune avaldamine, milleks komisjon ei ole sõnaselgelt kohustatud. Komisjon leiab, et määruse nr 17 artikli 21 lõige 2 ei kujuta sätet, mille eesmärk on kaitsta asjaomaseid isikuid avaldatava otsusega, vaid tuleneb õigusriigile kohasest õigusaktide teatavaks tegemise põhimõttest. Lisaks kinnitab komisjon, et vaidlustatud otsus viitab põhjendatult, et vaidlusaluse versiooni avaldamine on „vajalik" ning õiguspärane, kuna nimetatud versioon ei sisalda ärisaladust sisaldavat teavet ega muud võimalikku konfidentsiaalset kaitstavat informatsiooni.

— Esimese Astme Kohtu hinnang

67 Käesolev väide tugineb ekslikule eeldusele, et ebaseaduslik on määruse nr 17 rakendamisel tehtud otsuse igasugune avaldamine, mis ei ole kohustuslik nimetatud määruse artikli 21 alusel.

68 Selles osas tuleb märkida, et oma väite toetuseks hageja viidatud seaduslikkuse põhimõte on ühenduse õiguses kasutusel selles tähenduses, et ka mitte-karistusliku iseloomuga sanktsiooni võib määrata üksnes juhul, kui selleks on olemas selge ja üheselt mõistetav õiguslik alus (Euroopa Kohtu 25. septembri 1984. aasta otsus kohtuasjas 117/83: Könecke, EKL 1984, lk 3291, punkt 11).

69 Siiski ei saa seaduslikkuse põhimõttest tuletada keeldu avaldada institutsioonide vastuvõetud õigusakte, kui nimetatud avaldamist ei nähta sõnaselgelt ette lepingute või muu üldkohaldatava õigusaktiga. Ühenduse kehtiva õiguse kohaselt on selline keeld vastuolus EL-i artikliga 1, mille kohaselt tehakse Euroopa Liidus „otsused [...] nii avalikult kui võimalik". Nimetatud põhimõte peegeldub EÜ artiklis 255, mis tagab teatud tingimustel kodanikele ligipääsuõiguse institutsiooni dokumentidele. See on väljendatud eelkõige EÜ artiklis 254, mis seab institutsioonide teatavate õigusaktide jõustumise sõltuvusse nende avaldamisest, ning ühenduse õiguse mitmes sättes, mis sarnaselt määruse nr 17 artikli 21 lõikega 1 kohustavad institutsioone teavitama avalikkust oma tegevusest. Kooskõlas selle põhimõttega ning avaldamist sõnaselgelt käskivate või keelavate sätete puudumisel on institutsioonide õigus teavitada avalikkust vastuvõetud aktidest reegliks, millel on erandeid, kus ühenduse õigus keelab eelkõige ametisaladuse hoidmist tagavate sätete abil selliste dokumentide või dokumentides sisalduva kindla informatsiooni avalikustamise.

70 Selles kontekstis tuleb täpsustada, et ei EÜ artikkel 287 ega määrus nr 17 määra otseselt kindlaks, milline informatsioon peale ärisaladust sisaldava teabe on ametisaladus. Vastupidiselt hageja väidetule ei saa määruse nr 17 artikli 20 lõikest 2 järeldada, et nii on see igasuguse informatsiooni puhul, mis on saadud nimetatud määrust rakendades, kusjuures erandiks on informatsioon, mille avaldamine on määruse artikli 21 alusel kohustuslik. Sarnaselt EÜ artiklile 287 keelab määruse nr 17 artikli 20 lõige 2, millega rakendatakse asutamislepingu nimetatud sätet ettevõtjatele kohaldatavate konkurentsieeskirjade valdkonnas, üksnes sellise informatsiooni avalikustamise, „mis oma laadilt on ametisaladus".

71 Selleks et informatsioon oleks oma laadilt ametisaladus, on eelkõige vajalik, et informatsioon oleks teada piiratud arvule isikutele. Lisaks peab olema tegemist informatsiooniga, mille avalikustamine võib põhjustada olulist kahju informatsiooni esitanud isikule või kolmandatele isikutele. Lõpuks on vajalik, et huvid, mida

võidakse informatsiooni avalikustamisega kahjustada, on objektiivselt kaitstavad. Informatsiooni konfidentsiaalsuse hindamisel tuleb seega omavahel tasakaalu viia õigustatud huvid, mis vastanduvad informatsiooni avalikustamisele, ning üldine huvi, mis nõuab, et ühenduse institutsioonide tegevus oleks nii avalik kui võimalik.

72 Üldise huvi ühenduse tegevuse avalikkuse osas ning sellele vastanduvad võimalikud huvid on ühenduse seadusandja tasakaalu viinud mitmetes teisestes õigusaktides, eelkõige määruses nr 45/2001 ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu 30. mai 2001. aasta määruses (EÜ) nr 1049/2001 üldsuse juurdepääsu kohta Euroopa Parlamendi, nõukogu ja komisjoni dokumentidele (EÜT L 145, lk 43; ELT eriväljaanne 01/03, lk 331). Kuigi on tõsi, et mõiste „ametisaladus" viitab esmasele õigusele, kuna nimetatud mõiste asub EÜ artiklis 287 ning teisene õigus ei saa mingil juhul muuta asutamislepingu sätteid, on ühenduse seadusandja poolt asutamislepingus sõnaselgelt reguleerimata küsimuse kohta antud tõlgendus siiski oluline märk sellest, kuidas tuleb mõista nimetatud sätet (kohtujuristi ülesannetes kohtunik Kirschneri ettepanek Esimese Astme Kohtu 10. juuli 1990. aasta otsuses kohtuasjas T-51/89: Tetra Pak *vs.* komisjon, EKL 1990, lk II-309, II-312, punkt 34).

73 Tuleb lisada, et kuigi otsuse 2001/462 9. põhjendus viitab määrusele nr 45/2001 (vt eespool punktid 32 ja 33), sätestab 10. põhjendus, et „[k]äesolev otsus ei tohiks piirata üldeeskirju, millega antakse või välistatakse juurdepääs komisjoni dokumentidele". Seda otsust tehes ei kavatsenud komisjon piirata ega laiendada tingimusi, vastavalt millele on avalikkusel juurdepääs konkurentsieeskirjade kohaldamist puudutavatele dokumentidele ning viimastes sisalduvale informatsioonile, võrreldes neis määrustes sätestatuga.

74 Sellest tuleneb, et kuna teisese õiguse sätted keelavad avalikkusele informatsiooni avalikustamise või välistavad avalikkuse juurdepääsu kõnealust informatsiooni

sisaldavatele dokumentidele, tuleb nimetatud informatsiooni käsitleda ametisaladusena. Seevastu juhul, kui avalikkusele on antud õigus juurde pääseda kindlat informatsiooni sisaldavatele dokumentidele, ei saa neid andmeid käsitleda informatsioonina, mis oma laadilt on ametisaladus.

75 Mis puutub määruse nr 17 kohaldamise raames komisjoni tehtud otsuste avaldamist, siis tuleneb eespool toodust, et määruse nr 17 artikli 20 kohaselt on peale ärisaladust sisaldava teabe avalikustamise keelatud eelkõige sellise informatsiooni avaldamine, mis kuulub määruse nr 1049/2001 artiklis 4 sätestatud erandite hulka pääseda juurde dokumentidele või mis on kaitstud muude teisese õiguse sätetega, nagu määrus nr 45/2001. Seevastu ei ole keelatud niisuguse informatsiooni avaldamine, millega on avalikkusel õigus dokumentidele juurdepääsemise õiguse alusel tutvuda.

76 Lisaks tuleb meenutada, et määruse nr 17 artikli 21 lõige 1 kehtestab komisjonile kohustuse avaldada oma otsused, mis on tehtud nimetatud määruse artikleid 2, 3, 6, 7 ja 8 kohaldades. Eelnevaid põhjendusi arvesse võttes tuleb määruse nr 17 artikli 21 lõiget 2 tõlgendada nii, et see piirab kõnealuste otsuste osapoolte nimede ja „peamise sisu" nimetamise kohustust, et kergendada komisjoni kohustust teavitada avalikkust kõnealustest otsustest, arvestades eelkõige Euroopa Ühenduse Teatajas avaldamisega seotud keelelisi piiranguid. Nimetatud säte ei piira seevastu komisjoni pädevust, kui viimane leiab olevat otstarbeka ning kui tema vahendid võimaldavad tal avaldada oma otsuste terviktekste, tingimusel et järgitakse ametisaladust eespool toodud tähenduses.

77 Seega on komisjonil üldine kohustus avaldada üksnes oma otsuse mittekonfidentsiaalseid versioone, samas ei ole selle nõude järgimise tagamiseks vajalik tõlgendada artikli 21 lõiget 2 nii, et see omistab määruse nr 17 artiklite 2, 3, 6, 7 ja 8 raames

tehtud otsuste adressaatidele eriõiguse, et nad saaksid end kaitsta Euroopa Ühenduse Teatajas (ning vajaduse korral ka kõnealuse institutsiooni Internetileheküljel) komisjoni poolt sellise informatsiooni avaldamise eest, mis ei ole vaatamata mittekonfidentsiaalsusele kõnealuste otsuste resolutiivosa arusaamiseks „peamise sisuga".

78 Lisaks sellele ei väära erilist kaitset konkurentsiõiguse rikkumise eest komisjoni poolt trahvitud ettevõtja selline huvi, et etteheidetud rikkumise üksikasju ei avalikustataks avalikkusele, arvestades avalikkuse huvi saada võimalikult laiaulatuslikult teada komisjoni tegevuse põhjuseid, ettevõtjate huvi teada, millise tegevuse eest võidakse neile määrata karistusi, ning rikkumise tõttu kahju kannatanud isikute huvi saada teada üksikasju, et vajaduse korral esitada nõudeid karistatud ettevõtjate vastu, ning võttes arvesse selle ettevõtja võimalust sellist otsust kohtulikult vaidlustada.

79 Järelikult ei ole määruse nr 17 artikli 21 lõike 2 eesmärk piirata komisjoni õigust avaldada vabatahtlikult otsuse nõutavast miinimumist täielikum versioon ning lisada versiooni informatsiooni, mille avaldamine ei ole nõutav, sellises ulatuses, et informatsiooni avalikustamine ei lähe vastuollu ametisaladuse kaitsmisega.

80 Eespool toodust tuleneb, et käesolev väide tuleb lükata tagasi, ilma et Esimese Astme Kohus oleks lahendanud väite vastuvõetavuse küsimust.

Kolmas väide, mis puudutab trahvide määramise otsuse 1994. aastat puudutavate osade avaldamise ebaseaduslikkust, ja kuues väide, mis puudutab põhjendamiskohustuse rikkumist

— Poolte argumendid

81 Kolmanda väitega leiab hageja, et trahvide määramise otsuse 1994. aastat puudutavate osade avaldamine on ebaseaduslik esiteks seetõttu, et komisjonil puudus pädevus hageja poolt 1994. aastal Austrias toime pandud rikkumise tuvastamiseks, ning teiseks seetõttu, et trahvide määramise otsuse resolutiivosa ei käsitle 1994. aasta jooksul tuvastatud tegevust. Hageja leiab, et tal on menetluse algatamise huvi selle väite osas, kuna kõnealused dokumendid sisaldasid teda puudutavat informatsiooni, mis oli ametisaladus.

82 Hageja selgitab, et 1994. aastal ei olnud Austrias kohaldatav EÜ artikkel 81, vaid Euroopa Majanduspiirkonna lepingu (edaspidi „EMP") artikkel 53. EMP artikkel 56 sätestab aga, et mitte komisjon, vaid EFTA järelevalveamet on pädev kontrollima EMP artikli 53 järgimist, kui asjaomased ettevõtjad, nagu käesoleval juhul hageja, saavad oma käibest rohkem kui 33% EFTA-s. Hageja järeldab sellest, et komisjon ei saa määrust nr 17 kohaldada EMP artikli 53 rikkumistele, mis pandi hageja poolt toime 1994. aastal, kuna esiteks puudus komisjonil sellel ajavahemikul pädevus ning teiseks ei olnud trahvide määramise otsuse kirjeldava osa 1994. aastat puudutavad punktid asjakohased sama otsuse resolutiivosa suhtes.

83 Hageja täpsustab, et komisjonil puudub õigus avaldada 1994. aastat puudutavaid asjaolusid, kuna komisjon sai vastava informatsiooni määruse nr 17 artiklite 11

ning 14 alusel ning et komisjon oli kohustatud EÜ artikli 287 ning määruse nr 17 artikli 20 alusel hoidma ametisaladust. Hageja leiab, et vaidlusalune versioon sisaldab konfidentsiaalset informatsiooni, kuna see viitab mitmetele hageja sisedokumentidele, mille komisjon sai määrust nr 17 kohaldades.

84 Kuuenda väitega leiab hageja, et vaidlustatud otsus kitsendab EÜ artiklit 253, kuna otsuses ei ole märgitud põhjusi, mis õigustavad 1994. aastat puudutava trahvide määramise otsuse lõikude avaldamist. Hageja rõhutab, et kuigi tema nõudele kustutada need lõigud on viidatud kahes kohas vaidlustatud otsuses, ei võeta nimetatud otsuses seisukohta kõnealuse erinõude ega viimasele lisatud põhjenduste kohta, vaid otsus piirdub põhjendusega, et avaldada võib üksnes trahvide määramise otsuse „peamist sisu". Hageja rõhutab, et eristada tuleb viimast argumenti sellest, mis puudutab 1994. aastaga seotud asjaolusid.

85 Komisjon vaidlustab kolmanda väite vastuvõetavuse, leides esiteks, et määruse nr 17 kohaldamatuse ning komisjoni pädevuse puudumisega seotud etteheited, mis puudutavad trahvide määramise otsuse õiguspärasust, on hilinemisega esitatud. Lisaks leiab komisjon etteheite osas, mis puudutab 1994. aastaga seotud asjaolude asjakohasuse puudumist, et hagejal puudub igasugune menetluse algatamise huvi. Komisjon on arvamusel, et hagejal ei ole menetluse algatamise huvi ka kuuenda väite osas.

86 Komisjon kinnitab, et need kaks väidet ei ole igal juhul põhjendatud.

— Esimese Astme Kohtu hinnang

87 Sarnaselt teisele väitele tugineb kolmas väide ekslikule eeldusele, et avaldada võib üksnes informatsiooni, mille avaldamine on kohustuslik määruse nr 17 artikliga 21, samal ajal kui määruse nr 17 alusel saadud kogu muu informatsiooni avaldamine on keelatud.

88 Komisjonil on vastupidiselt õigus avaldada oma otsuse tervikteksti niivõrd, et see ei sisalda ametisaladuse kaitse alla kuuluvat informatsiooni, nagu on märgitud eespool teise väite uurimise käigus.

89 Selles osas ei saa kartelli puudutavate faktiliste asjaolude lisamine trahvide määramise otsusesse sõltuda tingimusest, et komisjon on pädev tuvastama vastavat rikkumist, või sellest, et komisjon tegelikult sellise rikkumise ka tuvastas. Tegelikult on õiguspärane, kui komisjon kirjeldab rikkumist tuvastavas ning karistust määravas otsuses karistava teoga seotud faktilist ja ajaloolist konteksti. Sama kehtib kõnealuse kirjelduse avaldamise kohta, mis võib aidata huvitatud avalikkusel saada täielikult aru nimetatud otsuse põhjendustest. Seega on komisjoni otsustada selliste asjaolude lisamise otstarbekus.

90 Käesolevas asjas ei saa mitte mingil juhul eitada, et kartellile eelnenud ajalooliste sündmuste kirjeldus, s.h tegevus 1994. aastal, võimaldab kirjeldada kartelli laadi ning toimimist ja hõlpsasti aru saada trahvide määramise otsusest.

91 Kuuenda väite osas tuleneb eelnevatest põhjendustest, et eriliselt ei ole vaja põhjendada otsust lisada vaidlusalusesse versiooni 1994. aastaga seotud asjaolud.

92 Eespool toodust tuleneb, et kolmas ning kuues väide ei ole põhjendatud. Need väited tuleb seega lükata tagasi, ilma et oleks vaja lahendada nende vastuvõetavuse küsimust.

Neljas väide, mis puudutab määruse nr 45/2001 rikkumist

— Poolte argumendid

93 Hageja väidab, et vaidlusaluse versiooni arvukad lõigud võimaldavad tuvastada füüsilisi isikuid, kes osalesid iseenda nimel konkurentsi piirava eesmärgiga koosolekutel. Hageja leiab, et nimetatud informatsiooni avaldamine läheb vastuollu määruse nr 45/2001 sätetega. Hageja kinnitab, et tal on õigus omal nimel väita, et määrust nr 45/2001 on rikutud, kuna asjaomased isikud võivad tema vastu esitada kahju hüvitamise nõudeid ning et ta on tööõiguse alusel kohustatud kandma hoolt oma personaliliikmete eest.

94 Komisjon on arvamusel, et hagejal puudub käesoleva väite osas menetluse algatamise huvi, kuna tema õigusi ei ole isegi väidetavalt rikutud.

— Esimese Astme Kohtu hinnang

95 Määruse nr 45/2001 eesmärk on kaitsta üksikisikuid isikuandmete töötlemisel. Hageja, kes on juriidiline isik, ei kuulu selle määrusega kaitstavate isikute hulka. Seega ei saa hageja tugineda määruses sätestatud eeskirjade väidetavale rikkumisele (vt analoogia alusel Euroopa Kohtu 30. juuni 1983. aasta otsus kohtuasjas 85/82: Schloh *vs.* nõukogu, EKL 1983, lk 2105, punkt 14 ning 7. mai 1991. aasta otsus kohtuasjas C-69/89: Nakajima *vs.* nõukogu, EKL 1991, lk I-2069, punktid 49 ja 50, ning kohtujurist Van Gerveni ettepanek Euroopa Kohtu 15. juuni 1994. aasta otsuses kohtuasjas C-137/92 P: komisjon *vs.* BASF jt, EKL 1994, lk I-2555, I-2559, punktid 55 ja 56).

96 Hageja esitatud argumendid seoses oma oletatavate kohustustega oma juhtkonna ning töötajate suhtes Austria õiguse alusel ei muuda kõnealust järeldust küsitavaks, kuna hageja argumendid on pelgalt põhistamata kinnitused. Seega ei ole need argumendid piisavad, tõendamaks, et hagejal on isiklik huvi väita, et rikutud on määrust nr 45/2001.

97 Järelikult tuleb käesolev väide lükata tagasi.

Viies väide, mis puudutab trahvide määramise otsuse komisjoni Interneti-leheküljel saksa keeles esialgse avaldamise ebaseaduslikkust

— Poolte argumendid

98 Hageja leiab, et komisjon teatas vaidlustatud otsuses oma kavatsusest avaldada Internetis vaidlusalune versioon saksa keeles. Hageja arvates on esialgne avaldamine ainult ühes keeles vastuolus võrdsuse põhimõttega ning rikub eeskirju ühenduse keelte kohta. Hageja on arvamusel, et see rikub tema õigustatud huve, kuna vaidlusaluse versiooni üksnes saksa keeles esialgne avaldamine rikub varem ja raskemalt tema huve.

99 Komisjon on arvamusel, et hageja ei ole piisavalt seda väidet põhistanud ega tõendanud, milles seisneb ühenduse õiguse väidetav rikkumine.

— Esimese Astme Kohtu hinnang

100 Käesoleva väitega vaidlustab hageja vaidlustatud otsuse aspekti, mis on erinev vaidlusaluse versiooni sisu määratlusest, nimelt kõnealuse versiooni levitamise saksa keeles Internetis enne selle avaldamist ühenduse kõikides ametlikes keeltes Euroopa Ühenduse Teatajas.

101 Trahvide määramise otsuse saksa keeles komisjoni Interneti-leheküljel esialgse levitamise eesmärk ei ole muuta hageja õiguslikku olukorda. Järelikult ei kujuta vaidlustatud otsuse aspekt, mille hageja vaidlustas käesoleva väitega, endast vaidlustatavat tegu. Hagi on seega selles osas vastuvõetamatu.

102 Pealegi ning igal juhul ei ole see väide põhjendatud. Väljaspool määrusega nr 17 komisjonile pandud avaldamise kohustusi on komisjonil lai kaalutlusruum, et juhtumipõhiselt hinnata, millises ulatuses tema akte tuleb avaldada. Ta ei ole mingil moel kohustatud samalaadseid akte selles suhtes ühtemoodi käsitlema. Täpsemalt ei keela võrdsuse põhimõte komisjoni levitamast tekste, mille Euroopa Ühenduse Teatajas avaldamine on kavas, kuid mida tema käsutuses ei ole veel kõigis ametlikes keeltes, esialgselt oma Interneti-leheküljel kättesaadavates keeltes või nendes keeltes, mida huvitatud avalikkus paremini oskab. Selles suhtes kujutab asjaolu, et tema käsutuses on üksnes teatavad keeleversioonid, endast piisavat erinevust, et õigustada sellist erinevat kohtlemist.

103 Mis puudutab kohustust avaldada Euroopa Liidu Teatajat kõigis ametlikes keeltes vastavalt määruse nr 1 (viimati muudetud nõukogu 13. juuni 2005. aasta määrusega (EÜ) nr 920/2005 (ELT L 156, lk 3)) artiklile 5, siis ei saa seda rikkuda levitamisega, mis ei toimu Euroopa Liidu Teataja kaudu.

104 Kuna kõik hageja väited tuleb tagasi lükata, tuleb hagi jätta rahuldamata.

Kohtukulud

105 Kodukorra artikli 87 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna kohtuotsus on tehtud hageja kahjuks, tuleb kohtukulud vastavalt kostja nõudele välja mõista hagejalt.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ESIMESE ASTME KOHUS (teine koda)

otsustab:

1. Jätta hagi rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud välja hagejalt.

Pirrung Forwood Papasavvas

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 30. mail 2006 Luxembourgis.

Kohtusekretär — Koja esimees

E. Coulon — J. Pirrung